

NHỮNG THẰNG-CON-CHẤP-HẾT

thời đó nhỏ nhưng mà dám chơi
đi là chết – nhưng mà đi cho biết
lính ở trên rừng lười lê thay bút viết
vào thân cây “hận kẻ bạc tình” ơ

thời đó là thời tác chiến xa xôi
đứng trên chốt chút mộng đời trôi nổi
con chuồn chuồn ơ đôi lần ta chơi với
muốn chấp cánh bay (đào ngũ cho rồi!)

nhưng mà sao làm cho được hả Trời
ai cũng khổ đâu phải mình ta khổ
ba lô trên vai đằm đằm nổi nhớ
cười nói hôm này ai biết nay mai

thời đó là thời vừa qua tuổi choai choai
mà sao trầm trầm như cây cổ thụ
chiến tranh ơ người là con thú dữ
bầu hồn xanh những vết thẹo hôm qua

bài học cũ đã nhòa trong lũng rú
lúc cô đơn quanh quần súng đạn này
phố ơ phố mờ mờ qua sương đục
phép vài ngày nhậu đã đó rồi đi

thời đó là thời chấp hết đôi khi
biểu ngữ sau lưng giặc thù phía trước
thôi kệ chúng ta âm thầm giữ nước
những thằng con “chấp hết” một lần đi

XƯA ANH LÀ LÍNH

lúc đó đồn quân [ai ngờ đi Mỹ]
sau ngày tan hàng súng ống bỏ luôn
giờ ai hỏi [nói xưa anh là lính]
nhỏ mà tình sông núi vẫn rộng thênh .

THÁNG HAI, NHÌN LẠI HÌNH ĐÍCH THÂN

thuở rất trẻ những ngày trên non đó
nhìn lại hình như hôm nọ hôm kia
như mới đó, giờ trơ nhật nguyệt ngó
mái lều đâu, “dù bung” cũ nay lia... ./.

NGUYỄN NAM AN

